

**PERA
PALAS'TA
GÖLGE
OYUNU**

KAYAHAN DEMİR

GENÇ
T
TIMAS

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 33

Editör | Merve Okçu
Düzeltili | Cansev Ayanoglu
Kapak Tasarım | Esra Burak
İç Tasarım | Nur Kayaalp

2. Baskı | Eylül 2020
Raf | 11+ Roman Öykü
Raf | 4788

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3178-8

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 12364
E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım
Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3
Baha İş Merkezi Avcılar / İstanbul
Tel | (0212) 412 17 00 | **Sertifika No** | 44452

© 2019 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

1. BÖLÜM

Pera Palas Hotel

Çözümüne kavuşturduğu cinayet vakalarıyla tanınan, çiçeği burnunda genç matematikçi ve şifre bilimci Milas Ulukan, 126 yıllık tarihi bir otelin balo salonundaydı. Bu sefer gizemli bir cinayet haberi için burada bulunmuyordu.

Tüm Avrupa’da “Black Week” olarak isimlendirilen, son dört senedir de Türkiye’de “İstanbul Kara Hafta” ismiyle tanınmış geniş çaplı bir organizasyondur Milas’ı buraya getiren sebep...

İki günlük organizasyonda dünyanın her yerinden polisiye yazarları bir araya geliyor, sadece polisiye edebiyat üzerine konuşuyorlardı. Böyle geniş çaplı bir organizasyonun ismine yakışır bir yerde gerçekleşmesi gerekirdi şüphesiz.

1892 senesinden beri İstanbul’un kalbinde bulunan, Beyoğlu’nun incisi Pera Palas Hotel’de oluyordu tüm etkinlikler... Neoklasik ve Oryantalist tarzları bir arada bulunduran estetik mimarisi, tarihi dokusu ve zarif misafirleriyle ismine yakışır bir yerdi Pera Palas... Burayı sadece otel olarak isimlendirmek haksızlık olurdu. Aynı zamanda edebiyat ve kültürel etkinlikleriyle İstanbul’da bir kültür merkezi

hâlini almıştı. Agatha Christie, Alfred Hitchcock, Georges Simenon, Ian Fleming gibi dünyaca ünlü isimleri ağırlamış, gizemli odalarında misafir etmişti. “İstanbul Kara Hafta”nın burada gerçekleşiyor olması ona daha da değer katıyordu şüphesiz.

Polisiye olaylarıyla içli dışlı olan Dedektif Milas da bu fırsatı kaçırmamıştı. Bundan önceki senelerde bir türlü gelme imkânı bulamadığı organizasyon için bu yıl özellikle hazırlık yapmıştı.

Yalnız değildi genç dedektif... Gelecekte kendisi gibi dedektif ve şifre bilimci olmak isteyen namıdiğer Süper Zekâ Engin Ar da ona eşlik ediyordu. Ayrıca çocuğun ileride çok satan bir polisiye yazarı olma gibi bir hayali de vardı. Bu organizasyon vesilesiyle alanında tanınmış dünyaca ünlü polisiye yazarlarını ve yayıncılarını tanıma imkânı bulacaktı.

Engin’in şu anki hedefiyse hazırlandığı matematik olimpiyatlarından derece almaktı. Özellikle sayısal derslerindeki başarısı ve elde ettiği okul birincilikleri, onu matematik olimpiyatlarına yönlendirmişti. Aslında olimpiyatlara hazırlanmasının bir sebebi de Milas’tı. Lise yıllarında matematik olimpiyatlarından derece almış olan dedektifi örnek alıyordu Engin. Pratik zekâsının en az Milas abisi kadar gelişmesini istiyordu. Zira ona göre dedektifliğe giden yolda pratik zekâ olmazsa olmazdı. O sebeple bu polisiye organizasyonunun ona çok şey katacağını ümit ediyordu çocuk.

Organizasyon “Grand Pera Balo Salonu”nda gerekleŒen aılıŒ kokteylinin ardından polisiye sohbetleriyle devam ediyordu. Programın ikinci günüydü.

Genç yaŒına rağmen alanındaki baŒarılarıyla tanınmıŒ Milas Ulukan’ı özel olarak davet etmiŒlerdi Pera Palas yetkilileri. Genç adam Orta Doğu Teknik Üniversitesi Kriptoloji (Œifre Bilimi) yüksek lisans programından bir sene önce, dereceyle, mezun olmasına rağmen, öğrencilik yıllarından beri dedektiflik yapıyordu. Öyle ki Kadıköy Moda’da mütevazı sayılabilecek bir dedektiflik bürosu dahi vardı. Bu zaman zarfında çetrefilli iki cinayet olayını ve sayısız hırsızlık vakalarını çözüme kavuŒturmuŒtu.

Lise ve niversite yıllarında uluslararası matematik olimpiyatlarında ülke genelinde adını duyurmayı baŒaran Milas Ulukan’ın bu baŒarıları, dedektiflikte de güzel iŒler yapacağının ispatı niteliğindeydi. Ve Œimdiden “Dhi Dedektif” olarak anılmaya baŒlamıŒtı bile... Hatta organizasyon yetkilileri dedektiflik ve Œifre bilimi üzerine bir oturumda ona konuŒmacı olarak yer vermek istediyseler de, Milas bu teklifi kibar bir Œekilde reddetmiŒti. O konuŒmaktan çok dinlemeyi tercih ediyordu. Zira ona göre çok konuŒan bir insanın kendini ele vermesi daha kolaydı. zlmesi en zor insanlar sessiz insanlardı.

Mesleği gereği iŒin içinde suç olsun olmasın, insanlarla ilgili analiz yapmayı seviyordu genç Œifre bilimci. Bu, bir nevi beyin jimnastiğiydi onun için... Sürekli dŒnmeli, zihnini bir Œeylerle meŒgul etmeliydi. Okuduğu polisiye içerikli ki-

taplar, bulmacalar ve satranç gibi zihin çalıştıran oyunlar bir noktaya kadar yeterli oluyordu. Lakin daha fazlası gerekiyordu dedektif için. Çevresi onun için sürekli egzersiz yapabileceği, doğal bir laboratuvar ortamıydı adeta... İnsanların fiziksel özelliklerine bakarak kişilik analizleri yapmak son dönemlerde en keyif aldığı etkinliklerden biriydi.

Programdaki oturumlar otelin “Galata Balo Salonu”nda gerçekleşiyordu. En alt katta kimsenin aklına gelmeyecek bir girişi olan salondur burası... “Grand Pera Balo Salonu” kadar gösterişli olmasa da, burası da oldukça otantikti. Ahizelerden ortama yayılan loş ışık, organizasyonun ismine oldukça uygundu. Altın varaklı süslemeleri, tarihi atmosferiyle gizemli bir ortam vardı burada...

Yüz yılı aşkın ayakta duran tarihi otelin mimarisinde Osmanlı'nın yanı sıra Batı'nın da izlerini görmek mümkündü. Keza otelin Meşrutiyet Caddesi üzerine, özellikle yabancı misafirleri ağırlamak için inşa edildiği rivayet ediliyordu. Burası yabancı misafirlerin dahi kendilerini evinde gibi hissetmelerini sağlayacak konfora sahipti. Odalarından ilk sıcak su akan otel unvanına sahip olması da ayrı bir değer niteliğindedi.

Yeni oturumun başlamasını bekleyen Milas, asistanı Engin Ar'ın nereye kaybolduğunu merak ediyordu. “Umarım yine bir yaramazlık peşinde değildir,” diye geçirdi zihninden. Engin zeki olduğu kadar hiperaktif bir çocuktur, bazen onu durdurmakta zorlanıyordu.

Bu esnada bulunduğu yerin diğer şerisinde oturan iki kişi dikkatini çekti. Kıvrıcık saçlı, çekik gözlü ve kirli sakallı biri yanındakine parmağıyla Milas'ı işaret ediyordu. Adamın arkadaşı olduğunu tahmin ettiği gzkl, seyrek saçlı diğer kişi de merakla süzüyordu ünlü dedektifi. İkisinin de yüzünde samimi bir glmsede belirmişti.

Milas Ulukan tanımadığı bu iki kişinin gereksiz ilgisinden hoşlanmamıştı. Muhtemelen bu iki kafadar daha önceden onun namını ve başarılarını duymuşlardı.

şifre bilimci, bir süre ilgiyle ona bakmakta olan iki ge adamı inceledi. Kendisini parmakla gösteren çekik gzl adamı sevmemişti. Tarif edemeyeceği tekinsiz bir hava vardı bu adamda... Güçlü bir ihtimalle polisiye ya da korku yazarı olmalıydı. Her hlinden belliydi! Ancak buna rağmen yanındaki gzkl adam, gerek kılık kıyafeti gerekse hl hareketleriyle daha güven vericiydi. O an yanında tekinsiz arkadaşı olmasa selam dahi verebilirdi dedektif. Ama hiç oralı olmadı. Biraz sonra Engin Ar'ı elinde çay fincanıyla kendisine doğru geldiğini görünce o iki gizemli konuğu unutmıştı bile. Yanına geldiğinde ise çocuğun elindekinin çay değil, bol tarçınlı salep olduğunu fark etti.

Milas'ın meraklı bakışlarla kendisini süzdüğünü anlayan ocuk, "Kendime salep almaya gitmiştim abi," diyebilirdi, "istersen sana da sade kahve getirebilirim."

şifre bilimci kendisini iyi tanıdığını düşünen Engin'e gülümsedi.

“Sen beni tanıyamamışsın Engin Ar! Sade kahveyi acil durumlarda içerim ben... Normalde çaycıyım, bilmiyor musun?”

Engin hiç şaşırmamış gibiydi.

“Elbette biliyorum abi,” dedi imalı bir ses tonuyla, “ama acil bir durum olmaması için hiçbir neden yok!”

Milas çocuğun cümlesine bir anlam veremedi.

“Ne demek şimdi bu?”

Engin bardağından bir yudum aldıktan sonra açıklamasını yaptı:

“Ortama baksana abi! Organizasyonun ismi ‘Kara Hafta’. Yer Pera Palas, bulunduğumuz mekân ise oldukça loş. En önemlisiyse bir sürü polisiye yazarı var burada. Bana göre en yetenekli katiller polisiye yazarlarıdır! Kitaplarında öyle cinayetler işliyorlar ki, insanın aklı hayaline gelmez! Burada da bir cinayet işlenmeyeceğinin garantisi var mı?”

Dedektif çocuğu hayret dolu bakışlarla süzüyordu. On beş yaşındaki bir çocuğa göre çok zekiydi Engin. Bazen söyledikleri, *dâhi* olarak adlandırılan Milas’ı bile dehşete düşürüyordu. Çocukta kendi gençliğini görüyordu ünlü şifre bilimci. Merak, tutku, heyecan ve zekâ... Hepsine sahipti Engin. Seneler önce matematik olimpiyatlarında elde ettiği başarılarla şimdi Süper Zekâ Engin Ar da talip olmuştu. Kendisine bu kadar benzeyen birinin onun yolundan gitmesi bir hayli mutluluk vericiydi.

Elbette Milas bir “abi” olarak bu düşüncesini asla ona belli etmeyecekti.

“Tabii ki garantisi yok Engin Ar!” diyerek çocuğa yanıt verdi dedektif. “Ama cinayet işlenmesi için de bir neden yok, öyle değil mi? Haydi yerine otur, şimdi yeni oturum başlayacak...”

Engin muzip bir ifadeyle, “Mesela şuraya baksana abi,” dedi Milas’ın üç koltuk ilerisinde duran adamı göstererek. “Bence burada cinayet çoktan işlenmiş bile!”

Dedektif, çekimser bakışlarla Engin’in gösterdiği tarafa baktı. Elli yaşın üstünde olduğu tahmin edilen yaşlı bir adam derin bir uykuya dalmıştı belli ki... Neredeyse horultu sesleri tüm salonda yankılanacaktı.

Engin’in ilginç cinayet varsayımlarını yorgunluktan içi geçmiş bu yaşlı adamcağıza bağlaması Milas’ı hayal kırıklığına uğratmıştı. İçinden gelse de gülmek istemedi genç adam.

Tekrardan “Yerine otur Enginciğim,” diyebildi bıkkın bir ses tonuyla, “çünkü konuştukça batıyorsun!”

Tam bu esnada geçen oturumda Engin’in oturduğu yere yabancı bir misafir oturdu. Milas’ın hemen yanı başıydı burası. Elinde fincanla bir süre öylece ayakta kalan Engin bu duruma çok içerlemişti. Kendini tutamayıp yabancı adama bir şeyler söylemeye başladı:

“Hey dostum, orası benim yerim! Senin derdin ne!”

Milas, az önceki kadar olmasa da, yine Engin’e şaşkın gözlerle bakıyordu. Az önce normal bir şekilde konuşan Engin

gitmiş, yerine dublaj filmlerdeki gibi ilginç bir ses tonuyla konuşan biri gelmişti. Koyu sarı saçları, mavi gözlerini daha iri gösteren kalın çerçeveli gözlüğüyle bir turisti andırıyordu Süper Zekâ Engin. Yaşına göre zayıf, uzunca boyluydu. Ama konuşması her açıdan onu ele verir nitelikteydi.

Yabancı adam önce Engin'in ne yapmaya çalıştığını anlamadı. Bir süre ona öylece bakmakla yetindi. Milas adama İngilizce lisanıyla başka boş olan bir sandalyeye oturup oturamayacağını sordu. Adam çok kibardı, durumu anlar anlamaz özür dileyerek başka bir sandalyeye geçti. Ondan boşalan koltuğa gururla oturan Engin Ar'ın yüzünde tebessüm vardı.

Milas takılmadan edemedi.

“Gördüğüm kadarıyla İngilizcede baya kendini ilerletmişsin Enginciğim! İngilizcene hayran kaldım.”

Kendisine gülmeye başlayan dedektife aldırmayan çocuk, “İngilizce öğretmenimiz pratik olması açısından bize bolca yabancı film izlememizi tavsiye etti,” diyebildi.

Milas'ın gülmesi kahkahaya dönüşecekti neredeyse. Biraz toparlanınca, “Dublajlı filmleri önerdiğini sanmıyorum,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Engin “Ama dublajlı film izlemeyin demedi ki,” dedi gülümseyerek, “yabancı film izlememizi önerdi. Ben de çalışkan bir öğrenci olarak öğretmenimin söylediğini yaptım.”

“O zaman sen birçok dili ana dilin gibi biliyorsundur,” dedi Milas ciddi görünmeye çalışarak. “Sadece İngilizceyle sınırlı kaldığını zannetmiyorum.”

Çocuk gülümsedi. Şakayla karışık bir cevap vereceği belliydi.

“Türkçe, tatlı dil ve Kasımpaşa dili olmak üzere üç dili ana dilim gibi biliyorum! Şu anda İngilizcem için orta seviyede diyebiliriz.”

Milas itiraf edercesine “Tatlı dil herkes için çok önemli,” diyebildi.

Bu esnada oturumun yapılacağı salon dolmaya başlamıştı. Biraz sonra panelde konuşması olan konuk yazar ve yayıncılar salondaki yerlerini aldılar. Biri moderatör olmak üzere, toplamda dört konuşmacı vardı. Moderatör kısa bir hazırlık sürecinin ardından, oturumu başlatan ilk konuşmayı yapacaktı ki salon aniden karanlığa büründü. Az önce loş olan salon şimdi büyük oranda karanlığa teslim olmuştu. Biraz sonra ise salonu meraklı misafirlerin fısıltılı sesleri dolduracaktı.

2. BÖLÜM

Dar bir mahzeni andıran, sadece merdivenlerin olduğu geçitte önce ayak sesleri duyuldu. Sonrasında ürküten kocaman bir gölge belirdi duvarda... Sanki biraz sonra başlayacak gölge oyununun en korkunç oyuncusuna sıra gelmişti. Öyle ki gizemli siluet kısa sürede tüm duvarı kapladı. Ağır ama temkinli bir şekilde merdiven basamaklarında ilerleyen adımlar bir anda durdu. Bu adımların esrarengiz sahibinin elinde bir şey vardı.

Elindekini usulca basamaklardan birine bıraktı ve geldiği noktaya doğru yine ağır adımlarla ilerlemeye başladı.

Gölge ihtişamını yitirmeye başlamıştı. Küçüldü, küçüldü, daha da küçüldü.

Kısa bir süre sonra ortam derin bir sessizliğe teslim oldu.

Gölge oyunu sonlanmıştı.

Şimdilik...

3. BÖLÜM

Günün ikinci oturumunda soru cevap kısmına geçilmişti.

Konuşmacılar yarı gizemli, yarı mizahi sohbetlerine son vermiş, salondaki dinleyicilerin sorularını yanıtlamaya başlamışlardı.

Söyleşinin başında aniden elektriklerin kesilmesi misafirlerde panik havası yarattıysa da, problem kısa sürede çözülmüştü. Organizasyon ismiyle tezat olacak şekilde, oldukça renkli ve eğlenceli geçiyordu. Tabii sürpriz elektrik kesintisi meselesi hariç...

Bu arada Milas, söyleşi sırasında edindiği bilgileri itinayla not defterine aktarmaktaydı. Özellikle kriminoloji* ve adli vakalarla ilgili çok faydalı olduğunu düşündüğü bilgiler edinmişti.

Engin Ar, konuşmacılardan bakışlarını kaçırdığı bir esnada Milas'ın elindeki kırmızı dolma kalemı gördü. Dikkat kesildi. Sessiz bir şekilde, "Oo abi, yeni kalemin hayırlı olsun," dedi. Bakışları hâlâ Milas'ın elindeki kalemdeydi. İleride yazar olmak istediğinden midir bilinmez, kalemlere karşı özel bir ilgisi vardı çocuğun.

---

* Suçbilim

Dedektif Engin'e bakmadan, "Pek yeni sayılmaz aslında ama yine de teşekkür ederim." dedi fısıldayarak. Milas bir yandan defterine notlar alırken muzip bir tebessümle karşılık verdi.

Engin, fısıltılı konuşmasını sürdürdü:

"Abi, kalemin oldukça eski görünüyor... Hani olur da bana hediye etmek istersen, severek kabul edebilirim."

Şifre bilimci gecikmeden cevabını verdi:

"Avucunu yalarsın Engin Ar! Baba yadigârı bu kalem, hiç sulanma..."

Canı sıkılan Engin, hiç renk vermemeye çalışarak, "Yok abi, ne yapacağım senin eski püskü kalemini!" dedi sessiz ama heyecanlı bir sesle. "Kalem mi görmedim sanki, bende daha güzelleri var hem..."

"O zaman kedinin ciğere baktığı gibi bakma kalemime!" dedi Milas gülümseyerek.

Sonrasında Engin bakışlarını tekrardan söyleşiye yönlendirdi. Bir şekilde konuşmacılarla iletişim kurmak istiyordu. Moderatörden gelen "Başka sorusu olan var mı?" sorusu karşısında aniden elini kaldırdı çocuk. Onun bu tepkisi Milas'ın da dikkatini çekmişti.

Engin'in söz alması çok gecikmedi. Moderatör sıradaki soru hakkını Engin'e vermişti. Heyecanlı bir şekilde mikrofonu eline alan çocuk, "Öncelikle bu güzel sohbetinizden dolayı hepimize teşekkür ediyorum," diyerek girizgâh yaptı. "Ben de ileride sizler gibi polisiye kitapları yazmak istiyorum. Hatta

belki birkaç sene sonra sizin oturduğunuz yerde muhtemelen ben oturuyor olacağım!” dedi sempatik olacağını düşünerek.

Konuşmacıların umursamaz bir şekilde kendisine baktığını fark eden Engin, çok gecikmeden soruya geçti.

“Evet neyse... Sorum şu, polisiye okuması çok keyifli bir tür... Şüphesiz ki yazması da öyle... Peki hiç yazdıklarınızdan dolayı tehdit edildiniz mi? Malum pek sağlıklı şeyler yazmıyorsunuz!”

Salonda ufak çaplı bir gülüşme olmuştu. Belki de salonda gülmeyen tek kişi Milas'tı. Yüzünde alaycı bir ifade belirmişti. Konuşmacılar da kısa bir gülüşmenin ardından soruyu yanıtlamak için kendilerini hazırladılar.

Engin aslında soruyu güzel bulduğu bir kadın konuşmacıya soracaktı. Ancak mikrofonu kapalı bir erkek konuşmacı onun tüm planlarını altüst etmişti.

“Harika bir soru bu, tebrikler genç!” dedi konuşmacı gür bir sesle.

Adamın iğneleyici ses tonundan rahatsız olan Engin'in bir anda yüzü asıldı. Sanki kendisini küçümsüyor gibi bir ifadesi vardı. O anda mikrofonu elinde tutan konuşmacıya karşı içinde yoğun bir öfke seli belirmişti.

Konuşmacı devam etti:

“Ben kitap yazmıyorum ama gerek polisiye gerekse birçok farklı türde kitaplar yayımlıyorum. Bunların arasında tarih temalı ve siyasi kitaplar da var. Soruna gelirse, evet itiraf ediyorum, çoğu kez tehdit aldım. Muhtemelen almaya da

devam edeceğim. Ama bu beni yapacağım işlerden alıkoymayacak. Seni de alıkoymamalı!”

Salondaki gülüşmeleri konuşmacının mikrofonundan çıkan kulak tırmalayıcı bir ses böldü.

“Pardon,” dedi konuşmacı mahcup bir ifadeyle, “sanırım ses benden geldi.”

Engin Ar eline geçen fırsatı kaçırmamalıydı.

“Teknik olarak ses sizden gelmiş olamaz,” dedi alaycı bir tonlamayla, “mikrofonunuzdan gelmiş olmalı...”

Salondaki kahkahalar daha da artmıştı. Konuşmacı renk vermeden tebessüm etmeye devam ediyordu.

Engin mikrofonu görevliye verip yerine oturduktan sonra sessizce, “Bu adamı hiç sevmedim,” dedi.

Milas’ın yanıtı gecikmedi:

“Muhtemelen duygularınız karşılıklı... Özellikle de son esprinden sonra...”

“Hak etti ama,” dedi Engin bakışlarını konuşmacı adamdan ayırmayarak. “Biraz daha söz hakkım olsaydı ona neler söylerdim, neler!”

Birkaç soru daha alındıktan sonra oturum tamamlanmış, programa bir saatlik ara verilmişti.

4. BÖLÜM

Polis merkezinde sıradan bir gün yaşanıyor.

Komiser Atıf Bakırcı, can sıkıntısını gidermek için gazete okuyor, arada bir Elif'le Mehmet Ali'ye laf yetiştiriyordu.

Aniden aklına bir şey gelmiş gibi durakladı.

“Mehmet Ali, hani şu geçen hafta küçük bir marketi soymaya çalışırken yanlışlıkla kendini vuran hırsızdan bir haber var mı?”

Mehmet Ali, bir süre yanıt veremedi. Gerçekleşen olayı hatırlamaya çalışıyordu. O kadar sık gülünç olaylarla karşı karşıya geliyorlardı ki... Sonrasında bir anda aydınlanmış gibi yüz ifadesi değişti.

“Henüz bir haber yok komiserim, hırsız hâlâ yoğun bakımda...”

Komiser Atıf, pos bıyığını sağ eliyle burduktan sonra sanki az önceki soruyu soran kendisi değilmiş gibi gazeteyi okumaya devam etti. Gür bıyıkları, ak düşmüş seyrek saçları ve alnındaki kırışıklıklar babacan bir yüz ifadesi veriyordu komisere... Sert ama güven veren bir profile sahipti.

Gözlerini gazetenin sayfalarında gezdirirken bu sakinlik pek hayra alamet değil, diye düşündü tecrübeli komiser. Uzun zamandır büyük bir vukuatla karşılaşmamışlardı. Önce bu durum için Allah'a şükretti. Sonra birden "Bizim Milas'tan da bir süredir haber alamıyoruz," dedi düşünceli bir ifadeyle.

O esnada masasındaki evrakları incelemekte olan Elif, komiserin sorusuna yanıt verdi:

"Engin Ar ile birlikte polisiye edebiyatı temalı bir organizasyona gideceklerdi bu günlerde. İsmi Kara Hafta mıydı neydi..."

"Kara Hafta mı?"

Komiser Atıf Bakırcı şaşırılmış gibiydi.

"Bizim yaptığımız işe de ancak böyle bir isim verilebilirdi. Kara Hafta... Güzel bulmuşlar."

"Yok komiserim," diyerek araya girdi Mehmet Ali. "Pek bizim meslek sayılmaz. Polisiye edebiyatı diyor Elif... Bizim ne işimiz olur edebiyatla!"

"Hadi oradan, çok biliyorsun sen!" dedi Atıf adeta kükreyerek. "Biz o polisiye kitaplardaki olayları bizzat yaşıyoruz. Bizim işimiz edebiyatın ta kendisi!"

Mehmet Ali, söyleyecek söz bulamamıştı. Olaya hiç bu açıdan bakmadığını düşünerek hayıflandı. Sonrasında ekledi:

"O zaman keşke biz de gitseydik komiserim, belki bize de malzeme çıkardı."

“Oldu canım, başka! Oradan da sinemaya giderdik... Suçluları da polisiye yazarlarına havale ederiz. Burada durmamızın anlamı ne, değil mi?”

“Yani komiserim, ne desem suç,” diyerek içerledi genç polis. “Tamam ağzımı açmıyorum!”

Güçlü bir duruşa sahip olmasına rağmen oldukça duygusaldı Mehmet Ali. Kendisine aralarda boyundan dolayı “sırık” diye hitap eden komiserin her sözünü kendine dert ediyordu. Arkaya taranmış jöleli saçlarından dolayı arkadaşları içinde Memoli olarak da anılıyordu.

Atıf Bakırcı “İyi edersin,” dedi, sonra Elif’e döndü.

“Milas seni davet etmedi mi Elif?”

Mehmet Ali gülmek için kendini zor tuttu. Ağzını açmayacağına söz vermişti bir kere...

“Davet etti komiserim,” diyerek tebessümlü bir ifadeyle yanıt verdi genç kız, “ama işlerimden dolayı gelemeyeceğimi söyledim.”

Atıf Bakırcı’nın yüzünde muzip bir ifade vardı. “Aferin benim çalışkan kızım, hep böyle ol!” dedi sonunda. Önce Mehmet Ali’ye imalı bir bakış attıktan sonra tekrardan gazetesine dönen komiserin aniden yüzü gölgelenmişti. Nedense bugün içinde tarif edemeyeceği bir sıkıntı vardı. Bir an ürperdi. Günlerdir sakın geçen huzurlu günlerin son bulmasından korkuyor olmalıydı.

“Fırtına öncesi sessizlik,” diye fısıldadı içindeki şeytan. Sanki olacakları önceden hissetmiş gibi... Aslında bu ses,

yıllardır edindiği tecrübeye aitti. Mesleğinin ona kazandırdığı acımasız bir tecrübe... Ne zaman bir süre durgunluk olsa, ardından olaylar silsilesi patlak verirdi.

Kısa süreli bir gerginliğin ardından silkelenip gazetesine kesin dönüş yapmaya karar verdi. Şimdi vesvesenin ne yeri ne de zamanıydı.